

มนต์สินี พิระวัฒน์ 2553: ศึกษาผลของการยืดเหยียดกล้ามเนื้อด้วยเทคนิคสเตรทเลกเรจิ่ง และเทคนิคสปลิทวิชท์ร่วมกับการให้ความร้อนลึกและความร้อนตื้นที่มีต่อช่วงองศา การเคลื่อนไหวของข้อเข่าในผู้ป่วยโรคหลอดเลือดสมอง ปรินญาวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัย (วิทยาศาสตร์การกีฬา) สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา โครงการสหวิทยาการ ระดับบัณฑิตศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์ วัลลีย์ ภัทโรภาส, กศ.บ. 132 หน้า

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลขององศาการเคลื่อนไหวของข้อเข่า ก่อนและหลังได้รับการทดลอง กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ป่วยโรคหลอดเลือดสมองที่มีปัญหาการหดสั้น ของกล้ามเนื้อต้นขาด้านหลังด้านที่แข็งแรง ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายจำนวน 40 คน แบ่งเป็น 4 กลุ่มๆละ 10 คน กลุ่มที่1 ได้รับการยืดกล้ามเนื้อต้นขาด้านหลังโดยเทคนิคสเตรทเลกเรจิ่ง ร่วมกับการให้เครื่องคลื่นความร้อนสั้น กลุ่มที่2 ได้รับการยืดกล้ามเนื้อต้นขาด้านหลังโดยเทคนิค สปลิทวิชท์ร่วมกับการให้เครื่องคลื่นความร้อนสั้น กลุ่มที่3 ได้รับการยืดกล้ามเนื้อต้นขาด้านหลัง โดยเทคนิคสเตรทเลกเรจิ่งร่วมกับการให้แผ่นประคบร้อน กลุ่มที่ 4 ได้รับการยืดกล้ามเนื้อต้นขา ด้านหลังโดยเทคนิคสปลิทวิชท์ร่วมกับการให้แผ่นประคบร้อน โดยวัดค่าองศาการเคลื่อนไหว ในท่าเหยียดเข่า ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง นำผลการทดลองมาวิเคราะห์ โดยใช้สถิติ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว การเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีการ ของ Tukey และการเปรียบเทียบข้อมูลภายในกลุ่ม matched pair t-test

ผลการวิจัยพบว่า องศาการเคลื่อนไหวของข้อเข่าด้านแข็งแรงท่าเหยียดเข่า ก่อนและ ภายหลังการทดลองระหว่างกลุ่ม พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากการเปรียบเทียบขององศาการเคลื่อนไหวของข้อเข่าภายในกลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่ากลุ่มที่ได้รับการยืดกล้ามเนื้อต้นขาด้านหลังโดยเทคนิค สปลิทวิชท์ร่วมกับการให้เครื่องคลื่นความร้อนสั้นมีค่าเฉลี่ยขององศาการเคลื่อนไหวของข้อเข่า มากกว่ากลุ่มอื่นทั้งสามกลุ่ม และการวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่าการยืดกล้ามเนื้อต้นขาด้านหลังโดย เทคนิคสปลิทวิชท์ร่วมกับการให้ความร้อนลึกสามารถนำไปเป็นทางเลือกหนึ่งในการรักษา อาการการหดสั้นของกล้ามเนื้อต้นขาด้านหลังได้